

mener, at det kan gøres billigere. Det er en komplet Umulighed, men vil man bevilge den samme Sum, som her er Tale om, til Oprettelse af en ny Sparekasse og en lempelig Likvidation, forstaar jeg slet ikke, hvorfor man ikke vil gaa den Vej, som jeg mener er den simpleste og lettest fremkommelige, at bevilge de 4 Mill. Kr., der her er Tale om, til den nuværende Sparekasse, thi ad den Vej vil der efter min Mening spares mest og risikeres mindst. At gaa til Likvidation er altid en Vej, som meget let fører til større Tab, end der i Forvejen kan forudses.

Til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) skal jeg kun sige, at han ved jo slet ikke, om den Vej, vi her gaa, er ufarbar. Det paastaar han, og han siger gentagne Gange: Den Vej er ufarbar; slaa ind paa en anden! Men da jeg altsaa nu hører, at det ærede Medlem ikke har nogen Fuldmagt til at optræde paa Landstingets Vegne, synes jeg, at der kun er en eneste Vej, ad hvilken jeg kan faa Erfaring for, hvilken Vej der er fremkommelig og hvilken ufremkommelig, og det er at prøve Sagens Behandling i det andet Ting. Det er det, jeg agter at gøre, og jeg haaber, at Tinget vil give mig sin Tilslutning dertil. Det ærede Medlem siger, at min Fejl er den, at jeg er gaaet de sydsjællandske Bønders Ærinde her. Han undskyldte mig paa en vis Maade, idet han sagde, at det ikke var mit eget Paa-fund. Han bar derfor over med mig, men mente, at jeg — dog altsaa i god Tro — havde givet mig de sydsjællandske Bønder i Vold. Deri tager han fejl. Min Handlemaade er dikteret af de Udtalelser, der kom fra samtlige Partier, da vi forrige Aar stod under Adressedebatten; thi da udtalte alle Tingets Grupper deres Beredvillighed til at mildne Følgerne af den Ulykke, der havde ramt de sjællandske Bønder. Men hverken det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) eller det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (W. Neergaard) eller noget andet Medlem vil kunne gøre de sjællandske Bønder, end ikke nogen Bonde eller maa-ske nogen Mand her i Landet begribeligt, at man handler retfærdigt, naar man afviser at imødekomme de sjællandske Bønder samtidig med, at man har bevilget saa store Summer, der have reddet Indskyderne i de københavnske Banker fra at lide noget som helst Tab, thi det er jo en Kendsgerning. Jeg ved meget vel, at der er Forskel paa Bankkrakket og det, her er sket, men naar jeg ser paa Resultatet

af Rigsdagsbeslutningen om Bankgarantien, saa er det blevet, at ingen Indskyder i de københavnske Banker har mistet en Øre paa Grund af den. Og saa tro de Herrer, at det er muligt at gøre Befolkningen begribelig, at efter den store Kalamitet, der er sket med Hensyn til Den sjællandske Bondestands Sparekasse, kan det være ligegyldigt, enten den gaar fallit eller ej, thi Bønderne kunne ligge, som de have redet? Saaledes kan jeg ikke handle, jeg mener, det vilde være uforvarligt, og naar jeg har handlet, som jeg har handlet, er det ikke, fordi jeg har givet mig de sydsjællandske Bønder i Vold, men fordi jeg mener mig berettiget til at gaa ud fra at have handlet i Overensstemmelse med dette Ting, uanset alle Partiforskelle.

W. Neergaard: Med Hensyn til den sidste Del af den højtærede Indenrigsministers Tale skal jeg kun sige, at de Anskuelser dele vi vist alle sammen, men det, hvorom Uenigheden drejer sig, er vist i Virkeligheden kun det: er den ene eller den anden Maade at støtte Sparekassen paa den bedste, og hvilken af disse Maader er den billigste? Jeg tillod mig før at spørge den højtærede Indenrigsminister, om jeg kunde faa Oplysning om Forholdet mellem den samlede Prioritetsgælds Størrelse og Ejendomsskylden. Dertil har nu den højtærede Indenrigsminister svaret mig, at jeg ikke kunde faa denne Oplysning, men at det i og for sig heller ingen Ting betød, da mange af disse Laan ere stiftede, før vi havde Ejendomsskyld, og stiftede paa en helt anden Basis. Maa jeg dertil sige, at for at bedømme Prioritetsværdien have vi i Virkeligheden ingen bedre Maalestok end at kende Forholdet mellem Ejendomsskylden og Prioritetsgældens Størrelse, men jeg giver selvfølgelig den højtærede Ordfører Ret i, at det maa undersøges for hver enkelt Ejendoms Vedkommende. Naar jeg har hængt mig saa meget i dette Spørgsmaal, er det, fordi jeg har tænkt mig Muligheden af, at den Vej, man skulde hjælpe Sparekassen paa, var ved en Art Statsgaranti for Sparekasseaktiverne, og en saadan Art Statsgaranti vil man slet ikke kunne indlade sig paa, dersom man ikke i Forvejen kan overse, hvilke Tab der vil kunne flyde for Statskassen derved. Derfor maa jeg fremdeles hævde, at hvis man agter at gaa den Vej, jeg her har nævnt — for Resten ogsaa, hvis man vil gaa den Vej, den højtærede Minister har foreslaaet —, er det en fuldstændig Nødvendighed at gennemgaa Sparekassens Ak-